

Sygn. akt IV KK 40/18

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 lutego 2018r.,
sprawy **M.D.**,
skazanego z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 30 czerwca 2017 r., sygn. akt XXIII Ka .../17,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w C.
z dnia 28 marca 2017 r., sygn. akt II K .../16,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w C. wyrokiem z dnia 28 marca 2017r., sygn. akt II K .../16, uznał oskarżonego M.D. za winnego popełnienia ciągu przestępstw, polegającego na tym, że w krótkich odstępach czasu i z wykorzystaniem takiej samej sposobności, w okresie 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne z art. 279 §1 kk, będąc skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 13 września 2007 roku, sygn. akt XIII K .../05, na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania (następnie zarządzoną do wykonania postanowieniem Sądu Rejonowego w K. z dnia 28 lipca 2009 roku), którą to karę odbywał w ramach kary

łączonej 4 lat pozbawienia wolności wymierzonej mu wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w K. z dnia 02 czerwca 2010 roku, sygn. akt V K .../10 - w okresie od 15 lipca 2008r. do 25 marca 2011r.:

a. w dniu 18 października 2014 roku w C. przy ul. S. [...] z terenu klubu „K”, dokonał kradzieży, gdzie wykorzystując otwarte drzwi zaplecza i brak obecności pracowników na zapleczu z jego wnętrza dokonał zaboru w celu przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej w postaci laptopa marki DELL PRECISION o wartości 7.461 zł, czym działał na szkodę „E” S.A. z siedzibą we W., tj. przestępstwa z art. 278 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk,

b. w dniu 19 listopada 2014 roku w C. przy ul. P. [...] z pomieszczenia SPA w Hotelu A. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej w postaci laptopa marki ASUS X501U o numerze [...] o wartości 644 zł na szkodę spółki „H” S.A. z siedzibą w Z., tj. przestępstwa z art. 278 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk. Za to na podstawie art. 278 §1 kk w zw. z art. 91 §1 kk wymierzył mu jedną karę 2 (dwa) lat pozbawienia wolności, zobowiązując jednocześnie do naprawienia szkody.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca, zarzucając zaskarżonemu wyrokowi :

1) na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wydanego orzeczenia polegający na przyjęciu, że M.D. w dn. 18 października 2014 r. przebywał na terenie klubu „K” w C. i dokonał zaboru w celu przywłaszczenia laptopa Dell Precision na szkodę „E” S.A. oraz że w dn. 19 listopada 2014 r. przebywał na terenie Hotelu „A” i dokonał zaboru w celu przywłaszczenia laptopa ASUS X501U na szkodę „H” S.A., podczas gdy na podstawie zapisu monitoringu oraz zeznań świadków nie można przyjąć takiej wersji zdarzeń w sprawie,

2) na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia, a to:

a) art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, w szczególności w odniesieniu do dowodu z monitoringu oraz zeznań świadków Ł.P., A.M. i A.S. oraz w zakresie okoliczności związanych z odwołaniem przez oskarżonego swojego przyznania się oraz uprzednio złożonych wyjaśnień,

b) art. 5 § 2 k.p.k. poprzez nie rozstrzygnięcie przez Sąd I instancji nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego.

W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie skarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 30 czerwca 2017r., sygn. akt XXIII Ka .../17, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wywiódł obrońca, zarzucając rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść orzeczenia, a to:

a) naruszenie art. 2 § 2 w zw. z art. 4, art. 5 § 2 i art. 7 oraz art. 410 k.p.k., przez wybiórczą oraz całkowicie dowolną analizę zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, wyjaśnień i zeznań świadków A.M., Ł.P. przy jednoczesnym całkowitym pominięciu okoliczności przemawiających na korzyść skazanego M.D., a wynikających z innych przeprowadzonych w toku przewodu sądowego dowodów, nierozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na korzyść skazanego, a także nie odniesienie się do całości materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, co w konsekwencji doprowadziło do poczynienia ustaleń faktycznych niezgodnie z rzeczywistym stanem rzeczy, z naruszeniem zasady prawdy materialnej;

b) naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez brak wnikliwego rozważenia wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego M.D. i nie podanie w związku z tym w uzasadnieniu, dlaczego zarzuty apelacji Sąd uznał za niezasadne, a także poprzez brak wskazania dlaczego poszczególne argumenty podawane przez obrońcę co do każdego z zarzutów są jedynie polemiką z ustaleniami i ocenami sądów ani do czego ta polemiczność się sprowadza, przez nieprzeprowadzenie analizy błędu w ustaleniach faktycznych, mającego istotny wpływ na treść wyroku, a przede wszystkim przez niewskazanie dostatecznych motywów wydania odwoławczego orzeczenia, przy wybiórczym uwzględnieniu jako podstawy powtórzonych ustaleń faktycznych, będących powtórzeniem argumentów Sądu I instancji - w związku z powyższym doszło do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów polegającej

na braku szczegółowej analizy prawidłowości ocen poszczególnych dowodów dokonanej przez sąd meriti.

W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 28 marca 2017 r. (sygnatura II K .../16) i przekazanie sprawy temu ostatniemu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator Rejonowy w C. w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego jest bezzasadna w stopniu oczywistym, co skutkowało jej oddaleniem w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Nadzwyczajny środek odwoławczy jakim jest kasacja zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. wniesiony może być jedynie z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Takie unormowanie powoduje, że podstawy kasacji nie może stanowić zarzut błędu w ustaleniach faktycznych zarówno, gdy jest on podniesiony wprost, jak i wówczas kiedy, dla ominięcia owego ustawowego ograniczenia, przyjmuje postać zarzutu obrazu prawa. Sąd Najwyższy, rozpoznając kasację nie jest bowiem uprawniony do dokonywania ponownej oceny dowodów i w oparciu o jej rezultaty, do sprawdzania poprawności poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, a jedynie do skontrolowania czy orzekające sądy dokonując ustaleń faktycznych, nie dopuściły się rażącego naruszenia reguł procedowania, co mogłoby mieć istotny wpływ na ustalenia faktyczne, a w konsekwencji na treść wyroku.

Przedmiotem kasacji zgodnie z art. 519 k.p.k. może być jedynie prawomocny i kończący postępowanie wyrok sądu odwoławczego. Zarzuty podniesione w kasacji pod adresem orzeczenia sądu I instancji podlegają zatem rozpatrzeniu przez sąd kasacyjny tylko w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne dla należytego rozpoznania zarzutów stawianych orzeczeniu sądu odwoławczego.

Autorka kasacji wszystkich wspomnianych powyżej regulacji, związanych z funkcją i przedmiotem kasacji, w istocie nie respektuje. Analiza zarzutów kasacyjnych pozwala na uznanie, że intencją skarżącej jest podważenie oceny

materiału dowodowego i zakwestionowanie ustaleń faktycznych w sprawie, poczynionych przez Sąd I instancji, a zaaprobowanych przez Sąd odwoławczy.

Obrońca, stawiając zarzut naruszenia norm prawa procesowego, a to art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. polegającego na wybiórczej i dowolnej analizie materiału dowodowego zmierza do wywołania ponownej, dublującej kontroli orzeczenia Sądu I instancji przez Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym, co jest zabiegiem niedopuszczalnym na gruncie obowiązujących norm prawnych. Należy podkreślić, że zarzut naruszenia przepisu art. 7 k.p.k. może być stawiany wyrokowi sądu odwoławczego tylko wtedy, gdy sąd ten prowadził własne postępowanie dowodowe, co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca. Okoliczność, iż skarżąca nie zgadza się z dokonaną przez obydwie Sady oceną materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy bynajmniej nie wskazuje na obrazę powyższego przepisu. Na stronach 5 - 6 uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy w K. odniósł się do podnoszonej przez skarżącą – również w kontekście obrazu powyższego przepisu – dokonanej oceny dowodów w postaci zapisów z monitoringów z klubokawiarni „K” oraz hotelu „A”, stanowiących kluczowe dowody popełnienia czynów przypisanych skazanemu. Dowody w postaci zeznań świadków A.M. i Ł.P. - z których oceną polemizował obrońca w apelacji i do których obecnie odnosi się autorka kasacji – miały znaczenie marginalne przy ustalaniu stanu faktycznego w niniejszej sprawie, co podkreślił Sąd ad quem. Nie można zatem zgodzić się z twierdzeniem lansowanym przez autorkę kasacji, iż czyny zostały przypisane M.D. wyłącznie na podstawie jego początkowych wyjaśnień, złożonych w postępowaniu przygotowawczym. Faktem jest, że wyjaśnienia te (w których M.D. przyznał się do popełnienia obu zarzucanych przestępstw kradzieży) stanowiły również istotny dowód w sprawie, który pozwolił Sądowi I instancji na ferowanie wyroku skazującego.

Odnosząc się do zarzutu uchybienia zasadzie *in dubio pro reo* wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k. przypomnieć należy, że skuteczne posłużenie się tym zarzutem może przynieść oczekiwany rezultat skarżącemu jedynie wtedy, gdy zostanie wykazane, że to orzekający w sprawie sąd miał wątpliwości o takim charakterze, a nie – jak to ma miejsce na gruncie przedmiotowej sprawy - subiektywne odczucie obrońcy co do prezentowanej oceny poszczególnych dowodów. Także

sformułowany przez skarżącą zarzut obrazy art. 4 k.p.k. nie może stanowić podstawy kasacji. Przepis ten statuuje bowiem normę o charakterze ogólnym, gdy tymczasem zarzut naruszenia prawa procesowego powinien opierać się na naruszeniu norm tworzących konkretne zakazy i nakazy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 1971 r., IV KR 247/70, OSNKW 1971/7-8/117; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2001 r., V KKN 19/99, Lex nr 51668, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2005 r., II KK 153/04, LEX nr 151670). Z kolei argumentacja zawarta w uzasadnieniu skargi kasacyjnej wskazuje, iż pogwałcenia zasady obiektywizmu autor kasacji upatruje w odmiennej - od prezentowanej - ocenie materiału dowodowego dokonanej przez obydwie Sądy. Tym samym zarzut kasacyjny zmierza w istocie do kwestionowania ustaleń faktycznych, co w świetle art. 523 § 1 k.p.k. jest zabiegiem niedopuszczalnym.

Nietrafny jest również zarzut dotyczący naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Jedynie dla przypomnienia zasygnalizować należy, że przepis art. 433 § 2 k.p.k. może być naruszony jedynie wówczas, kiedy sąd odwoławczy w ogóle nie ustosunkuje się do określonego zarzutu wskazanego w apelacji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2013 r., II KK 127/12, Prok. i Pr.-wkł. 2013/5/19, LEX nr 1277698). Tymczasem skarżący podstawę tak sformułowanego zarzutu upatruje w rzekomo wybiórczym i powierzchownym rozważeniu wszystkich zarzutów apelacji. Następnie skarżący w ww. zarzucie wskazuje wprost na „nieprzeprowadzenie analizy błędu w ustaleniach faktycznych”, co – zdaniem Sądu Najwyższego – jednoznacznie wskazuje na rzeczywiste intencje skarżącej, która w ten sposób zmierza do ominięcia ustawowego ograniczenia, wynikającego z treści art. 523 § 1 k.p.k.

Biorąc powyższe rozważania pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu.

a.ł